

адвокатъ въ София и прѣдседателъ на дружеството „Денкоглу“ и пр. Не сж само тия помощитѣ и пожертвованията, които Денкоглу е направилъ за своето отечество. Той щедро подпомагалъ за издаване на книги, които засѣгали българската народност Така, той отпусналъ извѣстна сума, съ която „Московское общество истории и древностей Росейскихъ“ издаде „Сборникътъ на княза Свѣтослава и вѣкътъ на бѣлг. царь Симеонъ“ Подпомогналъ е тъй сжщо и Юрий Ив. Венелинъ да издаде една часть отъ своитѣ исторически изслѣдвания за българитѣ. Ив. Н. Денкоглу ималъ и доста голѣма библиотека—отъ 600 тома. Тя има особна заслуга: послужи за основа на Народната Библиотека, когато тая послѣдната се учрѣждаваше и до 1883 год. е служила на четцитѣ, а слѣдъ тая дата е била възвѣрната пакъ на училищата, на които е била завѣщана, Обаче, сега отъ нея почти нищо не останало, „освѣнъ единъ прашенъ долапъ и нѣколка кжса изцапана хартия“.

Ив. Николаевичъ Денкоглу се поминалъ скоропостижно на 13 май 1861 г. и погребенъ въ Москва, въ гробищата „Пѣтницкое кладбище“, непосредствено до гроба на знаменития и заслужилъ за българитѣ — Юрий Ивановичъ Венелинъ, но коститѣ на Денкоглу сега не се намиратъ въ гроба и не се знае гдѣ сж!

Наредъ съ Априлова, Палаузова и др. дѣйци по възраждането, Денкоглу е принесълъ неоцѣними заслуги на своето отечество; било съ своитѣ материални срѣдства, било съ своитѣ схващания и стремежи къмъ просвѣта, той е единъ отъ симпатичнитѣ и мили образи отъ епохата на нашето възраждане, единъ отъ неуморнитѣ пионери въ нашето просвѣтно-национално дѣло, мощнитѣ дѣла, на които създадоха дѣйцитѣ като Раковски, Караджата, Каравелова, Ботева и плеада други апостоли на българската свобода.
